

Rozhodněte, je-li podtržené slovo větným členem.

Když první kouř zaplavil první patro, přitiskla čenich mezi nohy. Myslila, že si tím pomůže. Na chvíli to opravdu pomohlo. Mezitím se však oheň dole rozhořel a Hric naň položil prácheň. Stužka kouře v koruně změnila barvu v černohnědou. Kuně vyrazil ze světel proud slz. Vyškrabala se potácivě ke stropu doupěte a vrazila nos do škvíry, za níž byla celá spousta čerstvého mrazivého vzduchu. Nenalokala se však mnoho. Zdola se valil hustý dým rovnou do škvíry a zaplavoval ji kdekterou skulinkou, kterou okolo nosu našel. Několik minut a kuna od stropu odpadla jako přezrálý plod.

Spadla rovnou na zúženinu. Jaké zvláštní štěstí! Srst přilehla na okraje zúženiny a průduch byl ucpán. Stalo se to čírou náhodou, ale to na výsledku nic nezměnilo: stužka kouře v koruně náhle zmizela, bylo po tahu.

Hric čekal pod stromem s roztaženými dlaněmi v otvoru v naději, že mu kořist každou chvíli padne přímo do rukou, jak obvykle bývá. A jak tam tak čapěl, dřepl náhle do sněhu, až to žuchlo. To se mu z otvoru vyvalil do tváře mrak černého dusivého dýmu.